

Иван АНТОНОВ

БИТИЕ

Денят когато свършва,
от залеза човек е възхитен,
не мисли, че умиращият ден
е крехка клонка от живота му откършена.
Когато прекоси сезоните
и листопад в очите заблести,
съзира как тъга сред вятъра трепти
и от надеждата му лист по лист отронва.
А сняг полегне ли в косите,
той знае - близо е студът
и става хлъзгав неговият път,
извисен внезапно към звездите.
Покорно тръгва след съдбата,
с която е воювал цял живот,
но тя е писана отвъд небесния ни свод
по страниците бели, скрити във душата.

СЪДБА

Без сълзи аз изплаках толкова скръб,
от взиране в нея очите навярно останаха
сухи.
Дали не пренесох безбройните кръстове с
крехкия гръб,
дали с тях не спирах ветровете да духат?…
Не може сърцето да каже със горки слова
как болката в мене с кръвта ме изброди,
на колко надежди утихна внезапно зова,
когато нечут все помръкваше под небосвода.
И само душата запази в мен полъха тих -
една най-последна красива надежда:
на белия лист да положа във стих
това, невъзможно което в живота изглежда.

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, главен редактор. Отговорни редактори Сн. Костадинова, Б. Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://www.slovo.bg/old/vutimsky, Литературен свят https://literaturensviat.com

ISSN 2738-7798

Искри в Искрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

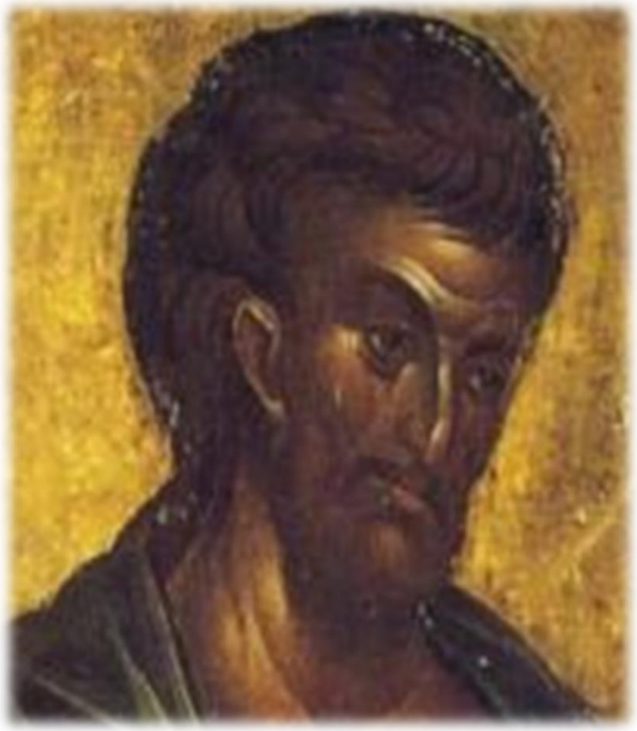
ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година III, брой 44, октомври , 2022 г.

Св. апостол ЛУКА

Св. ап. Лука бил един от седем-десетте апостоли, последвали Христос по-късно. Преданието разказва за него, че той бил от Антиохия и имал знания в областта на медицината и изобразителното из-куство. Случило се, че той бил в Йерусалим и чул една от проповедите на Спасителя. Завладян от божественото му слово и чудесата, които го съпътствали, той последвал Христа. ***(Празнува се на 18.10 – 31. 10 – ст. ст.)***

„ – Не гореше ли в нас сърцето ни, когато Той ни говореше по пътя и ни обясняваше Писанието?“

Така си разговарят апостолите Лука и Клеопа, защото Христос им се явява и ги спохожда по пътя за село, след възкресението Си.

Апостол Лука написва книгата Деяния апостолски, както и своето Евангелие, заради което е наречен Евангелист. Пътува заедно с ап. Павел до Рим. Известно е, че от там заминава за гр. Тива, в Египет, където устроил Християнска Църква. По-късно от нея просияли много светци. Споменава се, че той бил изкусен лекар, който изцерявал и телесни, и душевни недъзи.

Преданието разказва още, че той нарисувал две икони: една – на Божията майка и друга – на св. апостоли Петър и Павел. По този начин узаконил иконописването още през първия век. Някои твърдят, че той бил роднина на Павел. При второто си пътешествие до Рим, ап. Лука остава в Гърция и няколко години проповядва в Македонските църкви. За това описва самият той в двайсета глава на книгата си. Областта, затворена между Тракия, Илирия, Гърция, Егейското море и Балкана, се наричала така още през първи век и е част от Римската империя. †

От брой 43

Конфуций определя смисъла и целта на човешкия живот с една дума: взаимност. От нея той извежда основната максима на своето учение: „каквото не желаеш за себе си, това не причинявай и на другите“. Няма да бъдем честни, ако не споменем, че Конфуций проповядва хуманизъм в доста по-широки граници, които надхвърлят горната отрицателна формулировка. Той учи: „Да обичаме човеците!“ и признава стремежа към хуманност като най-висша човешка ценност. Желаейки да оформи истински благороден характер, той не отхвърля дори и жертвоготовността.

За жалост, самият Конфуций категорично и многократно заявява, че той въпреки нравствената си система и възпитанието и обучението в нейните принципи, досега никъде и никога не е виждал хуманността оделотворена. Нещо повече: според него хората се страхуват от такова човеколюбие. „Аз видях хора да се хвърлят в огън и вода и да умират, обаче още не съм видял никой да се отдаде на човеколюбие и да се пожертва за него.“ – казва Конфуций в петата книга „Разговори“. Макар това и други подобни заключения, леко да обезсилват практическата страна на Конфуцианството, те не са най-големия му недостатък. Отново в същата книга Конфуций казва: „Само хуманният човек може да обича и да мрази другите“. Понататък мислителят недвусмислено съветва: „На неправдата отплащай със справедливост, а на добротата – с доброта“. Разглеждайки някои елементи от неговата философия, ние разбираме, че за Конфуций все пак има приятели и врагове. Той разделя хората, от една страна, на съседи, другари и приятели – и от друга – на злодеи и чужденци. Именно за тази примитивна любов Христос по-късно ще каже: „Защото, ако обикнете ония, които вас обичат, каква вам награда? Не правят ли същото и митарите? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не постъпват ли тъй и езичниците?“ (Мат. 5:46, 47).

Лъч от светлината на християнската любов попада и в разсъжденията на друг китайски мислител: Мо-цзи (наричан Мо Ди, или Micius – на лат.). Той стига до прозрението за съществуването на висше божество (Небето), което според него притежава огромна доброта, обича хората като свои чеда… От тук философът прави логичния извод, че и хората трябва да се обичат помежду си. В отлика с Конфуций, Мо Ди изисква всеобща любов, която има силата да свързва и обединява всички хора по света. Той развива философията си почти до краен пацифизъм, като оправдава само отбранителната война. Той, обаче ненавижда онези силни личности и общества, които малтретират слабите и пламенно приканва да им се помага, дори и с военни средства. При все това, той отстоявал до край тезата за всеобщата любов, твърдейки, че причината за цялото зло в света е липсата на любов. Все пак, и той като Конфуций, поставял като първи принцип на философията за всеобщата любов взаимността, като с нея оправдавал необходимостта от такава любов. Всеки трябвало да отвръща на доброто с добро и така светът можело да се превърне в най-прекрасното място. На своите опоненти, които не вярвали, че такава любов може да възцари в целия свят, той привеждал силата на втория си принцип: полезността. Но ако обичта се практикува заради практическата ѝ полза и нейната полезност, нима съвсем скоро тя няма да се превърне в едно чисто утилитарно и обикновено действие? Нима тя няма да заприлича на сделка, където съвсем скоро ще се наместят земните егоцентрични и чувствени представи?

И тук става съвсем ясно, че християнската етика, за разлика от цялостния китайски утилитарен и трезвен морал, насажда съвсем друга обич; тя е чиста и безусловна. Тя не се ръководи и обуславя нито от външни фактори, нито от пресметливи амбиции за лична или обществена полза. Тя не е нищо друго, освен всеотдайно пожертвуване за благото на ближния, но само и единствено заради осъзнаването на неговата божествена природа и многоценна човешка самостойност.

Нека да хвърлим поглед към древногръцкия културен свят и да проверим, дали там не е била позната любовта като висше морално изискване и най-добродетелна проява?

Древногръцката философия, със своето всестранно развитие и фина проникновеност, оказва силно влияние върху културния развой на цялото човечество. Платон, този божествен философ, както го наричат неговите съвременници, наистина е оставил невиждан за времето си анализ на думата любов. Казано накратко, според Платон тя е стремеж за обладаване на нещо ценно, което човек не притежава и от което има нужда. Любовта е желание за придобиване липсващото, с цел да постигне определено удовлетворение. В диалога „Пир“, събеседникът Сократ казва: „Първо, ерос е любов към нещо, и второ – любов към това, от което сме лишени“. Макар, че Платон прави сериозен психологически анализ на любовта, все пак той търси обектите на това желание и този стремеж, извън субекта. Това го кара да развие чувството на любов и към красотата, към доброто, дори и към истината, която е висша цел и на неговите ученици… Човек е запленен от тези ценности и иска да ги постигне. Именно за това Платон насочва този стремеж на любовта не толкова към самите обекти – божествени или човешки, но към идеалните ценности и към самите идеи. Не случайно фразеологизмът „μεγαλη ιδεα“ (голяма идея, идеал, висша ценност, великолепна идея – гр.) и до днес съществува у гърците. Тази теория и философия при Платон неизбежно стига до обожествяването на самата идея за добро, за истина, за красота и възвеличаването на самия стремеж, на желанието, които съществуват сами за себе си .

Продължава на стр. 7

От стр. 2

и за жалост никое същество – на небето или на земята – не притежава в пълнота.

Все пак да не забравяме, че елинската философия се развива и в руслото на тяхната митология. За да обясни какво е ерос, Платон използва някои митологични образи. Нежелано заченатият на рождения ден на Афродита, Ерос, всъщност бил дете на Успеха (Порос) и Бедността (Пениа). Затова по-късно Ерос станал спътник на Афродита, защото бил влюбен в красотата, но като дете и на Бедността, той далеч не бил впечатляващ и красив, но беден, бос, измършавял, без дом и постеля… А по примера на баща си – Успеха, той винаги дебнел прекрасното и доброто. Превеждайки тази приказка на етичен език би могло да се каже, че Платоновият ерос, като рожба на изобилието, от една страна, и на бедността и нуждата – от друга, е стремежа на несъвършения човек към недостижимото съвършенство. Попълването на някакъв тежък недостиг и чувствителна до болка липса.

Заслужава внимание и елементът на удоволствието, с което Платон свързва желанието на любовта. Ако наслада липсва или обектът на стремежа не е красив и дори съблазнителен, то тогава не може да говорим за ерос. В такъв случай не може да има никакъв копнеж и никаква любов.

Става съвсем ясно, че еросът не притежава важни качества, за да може да бъде приет за нравствена любов или за някакво нравствено начало. Липсват персоналистичност и безкористност. Но не само това. Любовта при Платон е абстрактна, безлична и отвлечена. Тя не е насочена към човешката личност. Дори нещо повече! Тук любовта към красотата, към истината, към доброто, към справедливостта е над любовта към човека, в когото не се открива божествена същност. От тук напълно логично следва изводът, че доколкото човекът не притежава горните качества, той вместо симпатия и любов ще предизвиква отвращение и омраза заради своите недостойнства. Освен това, и тук се откриват някои користни подбуди за попълване на собствените празноти, с цел доставяне на лична изгода или някакво удоволствие… Дори и да персонализираме платоновата любов, то тогава обичащият ще търси другия заради самия себе си и заради удовлетворяване на собствените си стремежи. Тук можем спокойно да кажем, че Християнската любов е точно обратното. Осъзнавайки любовта като животворна вътрешна потребност, обичащият търси другия заради самия него и в любовта си прави добро на обичания. Доколкото еросът на Платон е насочен към хората, то той разпознава в тях единствено и само „аристократите на духа“, всред които се откриват висшите идеали като красота, справедливост, добро. Еросът е „Благосклонен е към добрите… Грижи се за добрите, а е нехаен към злите“ (Platon, Symposion, XIX.).

Няма как отново да не открием сериозно разминаване и дори идейно противопоставяне с Християнската етика, където любовта се извисява над всяко човешко чувство и далече над традиционната човешка добродетелност, които и при Платон търсят да удовлетворят субективни и емоционални потребности или да успокоят личната душевност чрез някакъв теоретичен стремеж към добро. Напротив. Християнската любов се стреми да се издигне високо над привидната земна реалност, като се уподобява на божествената любов на самия Бог, който оставя „своето слънце да грее над лоши и добри и праща дъжд на праведни и неправедни“ (Мат. 5:45). Нашата любов обгръща всички хора, без оглед на техния добър или лош характер. Нейните божествени лъчи стигат и огряват дори и враговете ни.

Друг велик мислител на Античността е **Аристотел**. Великият ученик на Платон стига някакъв далечен досег с идеята за нравствената любов чрез учението си за щедростта, благородството и приятелството. Разсъжденията върху тези човешки качества непременно ще доведат философа до сферата на любовта, въпреки, че симфонията между истинската щедрост и любовта в Християнството ще даде един нов облик и на двете понятия. Самото възвеличаване на подобни човешки качества, като ерос, щедрост и нравствена красота е непознато за древния свят. Но и в древна Елада те все още се осмислят през елемента полза, макар тя да има и някакво духовно измерение. В „Никомахова етика“, великият ученик на Платон следва донякъде неговите съждения и търси именно ползата от щедростта. И така Аристотел приканва към щедрост, защото да се дава, само по себе си е нравствено красиво, добро. Давайки, ти непременно „ще си спечелиш добро име и ще заслужиш благодарност“ (Никомахова етика, кн. Пета, гл. 1).

Наред със щедростта се изтъква и една много интересна добродетел: великолепието. Според Аристотел това е проявена щедрост, но в изискан и висок стил. Това са случаите, когато човек прави големи разходи в „обществена полза“. Тук личи един разкош, който е присъщ само и предимно на богатите и знатни хора. Тоест, той приканва по-богатите към по-голяма щедрост. Това безспорно е нещо абсолютно ново за тогавашния, а дори и за по-късния свят, където обикновено богатите и знатни люде са се обсипвали с блага, докато бедняците са умирали от глад пред портите на техните богати домове. Обещанието, че подобни действия, които са нетипични за Стария, дори и за Античния свят, ще възвеличат самата човешка личност, ще я извисят духовно, ще изградят доброто ѝ име всред обществото и ще накарат другите да я уважават и да са ѝ благодарни, безспорно е впечатлявало богатите елини, пък и всички останали – последователи на Аристотеловата философия. Това е естествено развитие на древната гръцка калоагатия, идеалът на красивия и добър човек. И докато красотата е унаследена или дадена от Твореца…

Продължава в бр. 45

Вероника ***ИВАНОВА***

СВЕТЕЦЪТ ПАИСИЙ

В килията тясна и бедна
светецът Паисий, надвесен
над книга една:
ред по ред,
буква по буква редеше…
Светлина за нас – грешни
и безпросветни.
Само с пламъче тихо
в душата си свети,
а пробива тъмата на вековете.

И горко на тебе, поете,
своя род и език
да забравиш,
преклонен
пред фалшиви икони,
как красиво изписваш,
думи нежни, лъскави, модни.

За добротата
напразно говориш,
но дума камбана не става,
докато сърцето си
килия не сториш. †

Ал. ***ВУТИМСКИ***

СКИТНИКЪТ И ВРАНИТЕ

Разпиляни листа.
Есента.
Врани – понесени с крясъци
черни ята.
Над къщя, над градини
и улици,
над дървета, обрулени –
с вятъра
те летят и летят, и летят.
Над дървета обрулени – врани.
Аз ги гледам от пустата улица.
Над тях небето е бледо и ледено.
И те мръзнат –
бездомни, настръхнали, сиви...
Врани, неспокойни
прегракнали птици,
разпиляни по жици
и клони.
Като вас в тоя час
без подслон
аз се лутам в студа
из града
с вледенени ръце.
Като вас
с леден глас
и с тревожно сърце –
прегракнали – врани –
чакам леда
и зловещото, тежко мълчание
на суровата зима.
...Вятърът брули жестоко,
до болка очите ми.
До сълзи ми тежи есента.
Измръзнали улици.
Разпиляни листа.
На черни ята врани
в осланената есен
със крясъци
все летят и летят, и летят. †

(Без ред. намеса. Бел. ред.)

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

МОРЕ ОТ ТЪГА

От брой 43.

5.
Срещат ме и ме изпращат
бързи лъскави коли,
толкова сами и прашни –
с прах от бъдещите дни…

Нови тесни автостради
се извиват и по тях
бързат в луда надпревара
гумите със свойта прах.

Но в покоя ни мъртвешки
те са бързите стрели,
дето често правят грешки
и живота спират в миг…

Срещат ме и ме изпращат
бързите коли – сами и прашни.

6.
А накрая на морето
и накрая на брега,
точно, точно там където
чезне морската вълна

Млади влюбени играят
с топката като деца.
Зърнах ги и сякаш раят,
слязъл в техните сърца

правеше ги тъй красиви,
правеше ги тъй добри…
Слънцето е вече живо
и повя нечакан бриз.

Там, накрая на морето,
точно, точно там където
чезне морската вълна…
- - -
Красотата в миг се върна
и по белите листа
песъчинки златни зърнах…
Те оставиха следа. †

Вероника ***ИВАНОВА***

СВЕТЕЦЪТ

Твърде често, говорейки за отец Паисий и за неговото дело се поставя акцент върху историческото знание, върху необходимостта от памет за българското възраждане, но се забравя най-съществено: житието, историята на светеца Паисий. **Житията на светците не са обикновени книги**, от които да получим знания, и после да се хвалим с тях в обществото. Подобно знание може да бъде дори вредно, за онзи, който чете, за да се изказва умно и красиво пред другите, а всъщност да храни своите самолюбие и гордост. **Житието на светеца се чете като свещена книга**! То дава разбира се и историческа истина, но основната му цел е да предизвика подражание и смирение.

Делото на Паисий е нищо извън личността на светеца, извън обречеността му на Бога. Ако не беше писана със смиреното знание, че без Бога не можем да вършим нищо, „История славянобългарска“ би била просто една добре написана историческа книга. Но тя е много повече от това!

Именно защото имплицитно съдържа житието на самия светец, вплетено скромно в редовете ѝ под формата на автобиографични бележки, величава в своята скромност и простотата, сякаш казва „*Не нам, Господи, не нам, а на Твоето име дай слава, заради Твоята милост, заради Твоята истина*” (Пс 115:1).

В сравнение със съвременните звезди, които пишат ли пишат за себе си, този скромен монах, деликатно вплита, като със сребърен конец, знание за себе си в една от най-великите книги на България.

Паисий! Един беден монах, отрекъл се от света, отрекъл се от слава и земни почести, посветен единствено на любов и служба към Бога и на България! Колко от днешните

псевдопатриоти и културтрегери, които размятат като знаме лозунги с името на Паисий и неговата тънка книга, зад нея слагат лъскавите си и скъпи автобиографии? Без свян, без чувство за абсолютна несъвместимост и крещяща пошлост, голяма част от тях, за жалост, никога не прочели словата на светеца.

Дали си даваме сметка, че смисълът и посланието на тази книга са в нейната нравствена висота, в божествения произход на думите ѝ, в нейния фин и ненатрапчив апел не към гордост, както се разбира от мнозина, в чиито думи прозира повече омраза към чуждото, нежели любов към българското; апел към себеотричане, към последование на светеца, осъзнал, че само през собственото си себеотричане, през собствената си лична жертва, може да бъдеш избран за такова богоугодно и велико дело. Така погледнато, написването на **История славянобългарска е мисия, дълг, призвание, послушание** дори, което не избираш за прослава на своето слово и умения, а преди всичко жертва, себеотричане и надмогване на себе си. **Такава книга може да бъде написана само от човек, тръгнал по тесния път към Голгота**. И не за слава човешка, не за гордост, а в опит да намерим сили в себе си за смирение, жертва и подражание. **Да впишем в личните си, мънички истории любовта към Бога и към родината, но такава, каквато ни я е завещал Паисий, светецът: чиста и неопетнена**. †

Св. Паисий Хилендарски** е роден през 1722 г. в гр. Банско. Брат му, Лаврентий, бил игумен на Хилендарския манастир, в чиято отбранителна кула светецът живял и написал своята История. Канонизиран е за светец от БПЦ през 1962 г.* ***(Бел. ред.)

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

МЕДЕН МЕСЕЦ

Вече нищо не можеше да го изненада. Поне така си мислеше, ама … само си мислеше.

– След дни летим с Гергана за Англия. Ще отидем до Лондон при приятели за нашия меден месец. – уведоми ги, някак между другото, синът, сякаш заминаваха за Перник, а не за друга държава.

Меден месец! Звучеше му най-малкото неадекватно в днешния, освободен от всякакви задръжки, свят. Този мед, неговият син и законната му вече съпруга, консумираха ежедневно от години. Беше започнал да се притеснява, че ще свърши, и в един момент пред тях ще лъсне празното дъно на кацата, а те… взеха, че се ожениха. Преди седмица беше сватбата им: първокласен ресторант, изискани гости, танци, веселие. Просто синът бе продължил традицията в семейството, която чакаха години, с две нововъведения. За едното знаеха от месеци, другото им беше съобщено днес.

– Момчето ми, как ще пътувате сега и то със самолет! Гери наскоро влезе в деветия месец. Всичко може да се случи по пътя. – обади се жена му.

– Мамо, до термина на раждането има достатъчно време. Вчера лекарят ни увери, че жена ми може спокойно да пътува и без притеснение да подпише удостоверението, че освобождава авиокомпанията от отговорност, свързано с нейното състояние. Няма страшно!

– Дори да е така, защо бързате? Англия няма да избяга. Може да отидете в български курорт през медения си месец. На всички ни ще е по-спокойно. – не се предаваше жена му.

– Майко, толкова си наивна! Останала си, като мислене, в миналия век. Никакъв прагматизъм. Само емоции. Отиваме в Лондон, защото бебето автоматично получава двойно гражданство: английско и българско, ако се роди там. Ясно! Ето за какво било цялото бързане! Явно скоро са разбрали за тази възможност, иначе нямаше да чакат последния момент.

Настана тягостно мълчание.

– Искате ли да ви разкажа за сватбата на моя прапрадядо? – реши да разведри обстановката той. – Или темата вече не ви интересува?

– А за тази на дядото на прапрадядо ти, няма ли да ни осведомиш? – сряза го жена му. – Гери, иди в спалнята да си полегнеш, мила!

Снахата не чака втора покана и излезе. Жена му го погледна многозначително преди да я последва, и направи знак да си мълчи. Нямаше никакво намерение да прави дисекция на проблема. Каквото и да кажеше, беше закъсняло.

– Татко, какво се замисли? Нали щеше да разказваш за сватбата на прапрадядо ти. Разгледахме с Гери толкова сватбени видеофилми при подготовката на нашата сватба. Можехме да вземем идея и от нея.

– Едва ли. Времената са различни, хората и те. Нашият далечен дядо е бил селянин, ти си четвърто поколение гражданин. На едната сватба лукс и стил, на другата – сиромашия. Знаеш каква е била твоята, другата се сещаш на кого е. Била в двора на къщата. Цяла седмица събирали маси, пейки, столове от близки и познати. Обзавеждали ”ресторанта” за сватбеното тържество. Бъдещият жених не присъствал на цялата дандания. Бил овчар високо в планината и слязъл в селото вечерта преди събитието. Родителите на бъдещите младоженци се договорили за всичко, без да ги питат. До този важен ден в живота си, момъкът не бил виждал бъдещата си съпруга. Дори, когато трябвало да повдигне воала на булката преди да влязат в черквата за венчавката, не посмял да я погледне. Срам го било, пък се и страхувал. Ами, ако се окаже мустаката, кривокрака и дългоноса! Пази Боже!

Дългият сватбен ден завършил. Късно вечерта младоженците си легнали. Ново притеснение за младия мъж. Не смеел да мръдне. Ами, ако докосне случайно тази непозната и тя се разкрещи! Притеснен и уморен заспал. На сутринта заминал при овцете на егрека. Меден месец! Не знаел за такова нещо. И не само той.

Минало седмица, даже две. Един ден чул музика, която идвала от крайните къщи на селото. Оставил овцете, които на обяд обикновено не пасели, а вкупом се криели от силното слънце под някоя сянка и дълго не мърдали оттам. Отишъл да погледа чуждата сватба. Стоял и се радвал на съселяните си облечени празнично, на хорàта, които никога не бил играл. Господи, колко много красавици имало в неговото село! Особено му харесала една от младите булки. Познал, че е такава по копринената кърпа на главата ѝ. Момичетата имали само цвете в косите си. Младата жена била тъничка и височка, с бяло лице и черни засмени очи. Играела в началото на хорото и непрекъснато поглеждала към него.

– Коя е тази булка на танеца? – попитал познато момче.

– Я не се занасяй! Това е твоята. Най-хубава е сред невестите, но какво ти говоря, ти го знаеш. Всеки иска да играе на хорото до нея, особено мъжете. Късметлия си, приятел!

Сърцето му забило лудо. Причерняло пред очите му от вълнение. Нищо не казал. Постоял още малко на сватбата и си тръгнал. Овцете, търпеливо и разбиращо, го чакали на същото място.

Вечерта вместо на егрека закарал стадото в бащиния си дом.

– Утре с мен в планината ще дойде и булката! – казал, с нетърпящ възражения глас, на изненаданите си родители.

– Не тръгвам без нея!

На другия ден двамата млади подкарали овцете към планинското пасбище. Били заедно три дни и нощи. На четвъртия ден, рано сутринта, дошъл баща му да върне жена му вкъщи. Било лято. Работно време. Трябвало и тя да отиде с останалите от семейството на нивата да жъне. Толкова траял меденият месец на прапрадядо ми. Три дни и три нощи! Отложили останалата част от първия си семеен месец за зимата. Тогава не се копае, нито жъне, а стадото е обгрижвано от всички възрастни от къщата, даже повече от децата в семейството. Сещаш ли се защо ?

– И аз знам нещо за този наш дядо. – обади се синът му, който с внимание слушаше разказа.

– Имал само синове. След шестия …

Силен женски писък прекъсна думите му и ги накара да скочат. В хола влетя жена му.

– Сине, веднага пали колата! Бебето ще се роди всеки момент!

– Мамо, това е лъжлива тревога. И друг път се е случвало. Забравяш, че след два дни летим за Лондон.

– Днес летиш за Майчин дом! За Лондон друг път! Бързо! – скара се майка му.

След около час телефонът иззвъня. Беше му се родил внук. Сърцето му преливаше от радост и мъжка гордост. Е, и от малко злорадство. Горките англичани! Не можаха да увеличат населението си. Затова пък българите станаха с един повече.

Засега. †

Веселина ***БАШОВА***

ШЕПА МИСЛИ

могат да направят
кораво всяко сърце.
Шепа мисли
с негативен заряд .
Шепа мисли
са дом за един легион.
Шепа мисли
и Спящата красавица
няма да има достъп
до леденото си кралство.
Шепа мисли-
търсят синапово зърно
под завивките .
(Май беше грахово!)
Шепа мисли
се изливат в топлите извори
на Божието слово
и прогонват бесове.
Шепа мисли
могат да сгреят
всяко кораво сърце.
Шепа мисли
топят скелети
на гняв и вина
пред очите ми.
Шепа мисли и в тях
новият изгрев.
Ще изпревари ли
препускащите сенки?!
Шепа мисли
летят на гръбчето
на калинка.
Гъделичка ме по носа,
за да се събудя.
Шепа мисли-
звезден прашец
в очите ми.
Смея се на себе си
в огледалото. †